

7

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ก้าวพรวดพราดเข้ามาในห้องนอนลูกน้อย แล้วกระชากเด็กหญิงที่กำลังหลับปุ๋ยออกจากผ้านวมโดยแรง ไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

เด็กน้อยอายุประมาณสองถึงสามขวบ หัวค้อนข้างโต หน้าตาละม้าย เขา เวลานี้กำลังปรือตาขึ้นมาอย่างงัวเจียว

"ตานิว พ่อต้องขอโทษเจ้าด้วย!"

ยังไม่ทันได้ร้องว่าเหม็นเพราะกลิ่นสะอิดสะเอียนที่กระสาเข้าจมูก ต้นคอเล็กก็พลันเจ็บระบมจนนางหายใจไม่ออก

"ท่านพ่อ! ท่านพ่อ!" ร่างกระฉ้อกระไรอยู่ตรงกลางอากาศ ดวงหน้าหนุ่มนี้แดงก่ำ แขนขากลมป้อมบัดปายไปมาจนถูกใบหน้าชายหนุ่ม

เขาเบิกตาปูดไปจนแทบกลนออกจากเบ้า ขณะใช้เรียวแรงทั้งหมด ที่มีบิบบคอปลิตซีพินาง เสียดยที่อาการบาดเจ็บสาหัสบนท่อนร่างกาย

ลงมาก จึงไม่สามารถบีบคอเล็กๆ ให้หักได้ในทันที

"พี่หย่วน...พี่หย่วน...อย่างนะ! นางคือเสียนิว! ลูกของท่านกับข้า!"
หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งกระเซอะกระเซิงตามเข้ามารั้งแขนเขาไว้สุดแรงเกิด
"ปล่อยให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไปเถิด! ตำนิวเป็นทายาทสกุลกวน เป็นลูกสาวท่านนะ!"

"ปล่อยให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป? แล้วให้นางคิดว่าใจร่อยเป็นพ่อ ทำงาน
ถวายหัวให้มันอย่างนั้นหรือ" เขากัดฟันคำราม พร้อมสลัดภรรยาออกจากตัว
ก่อนจะรวบรวมเรี่ยวแรงปลิดชีพตำนานิวโดยไม่ให้นางทรมาน แต่แล้วกลับ
พบว่าลูกสาวหยุดเดินไปแล้ว เอาแต่จ้องมองพวกเขาตาแป๋ว

ลูกสาวเพียงคนเดียวเพิ่งครบสองขวบเต็ม ความสามารถในการเรียนรู้
ช้ากว่าเด็กวัยเดียวกันไม่พอ ยังเป็นเด็กผู้หญิง ต่อไปหากคิดว่าคนเลวเป็นพ่อ
จนถูกมันหลอกใช้ จะกลายเป็นความอัปยศที่น่ากลัวที่สุดของสกุลกวนเลย
ทีเดียว เขาถึงได้...ได้...

"ข้ายอมให้ตำนานิวเห็นใจร่อยเป็นพ่อดีกว่าให้นางไปกับพวกเรา!"
หญิงสาวร้องไห้หน้าตานองหน้า แล้วโผล่เข้าไปกอดสามีไว้แน่นอีกครั้ง "พี่หย่วน
ปล่อยนางลงเถิด ขอเพียงนางรอดชีวิตเท่านั้น ข้ายอมได้ทุกอย่าง ปล่อยนาง
ลงเถิดนะ..."

ชายหนุ่มมองลูกสาวที่ยังไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนแล้วบอกเสียงพรั่า

"ตำนานิว ร่วมทางไปกับพ่อแม่เถิด ที่นี้ไม่เหมาะกับเจ้า เจ้ามันโง่ พา
ออกมาให้ใครเห็นก็อายคนเขา..." พูดแล้วอดโมโหอยู่ในใจไม่ได้ ต่อให้
ลูกหลานสกุลกวนไม่ได้ฉลาดเฉลียวเป็นเด็กอัจฉริยะ ก็ไม่น่าเกิดมาปัญญาอ่อน
เดิมทีตนตั้งใจไว้ว่ารออีกสักสองปีจะให้ภรรยาท้องอีกครั้ง โดยหวังว่าท้องนี้

จะได้ลูกชายมาสืบแซ่สกุล ต่อไปจะได้มีน้องชายผู้มากปัญญามาช่วยปกป้อง
คุ้มครองพี่น้องผู้ใจเฝ้า... ทว่าตอนนี้ความฝันแตกสลายโดยสิ้นเชิง ชาตินี้เขามิ
ได้แค่ลูกปัญญาอ่อนคนนี้คนเดียว

ดวงตาใสเป๋วของต๋านิวยังมองจ้องมา มือเล็กบ้อมลูบหน้าเขา

"ท่านพ่อ...อย่าร้อง ท่านแม่...เลือดไหล แดงแจ้เลย..."

ดวงตาทรงอำนาจดุจพยัคฆ์คมของชายหนุ่มเอ่อตันด้วยหยาดน้ำ ขณะกอด
ลูกสาวเพียงคนเดียวไว้นั่น

"พี่หย่วน...ปล่อยนางไปเถิด...นางเพ็งจะสองขวบเท่านั้น อีกเดี๋ยวก็จำ
พวกเราไม่ได้แล้ว...ข้าขอร้อง..." เลือดไหลออกมาจากมุมปากคนพูดเป็นสาย
จากยาพิษที่กินเข้าไปก่อนหน้า

แสงสีส้มด้านนอกเรจแรงขึ้นทุกที ผู้คนส่งเสียงเอะอะโวยวาย กลืน
เนื้อใหม่ของศพลอยไปทั่วคฤหาสน์สกุลกวน อีกไม่นานก็จะมีคนตามมาถึง
ห้องนี้ ทว่าถึงอย่างไรเขาก็แข็งใจปลิดชีพลูกสาวตัวเองไม่ลง จึงได้กัดฟัน
คำรามข้างหูนาง

"ต๋านิว จำไว้ให้มัน เจ้าเชื่อได้เพียงสายตาตัวเองเท่านั้น ห้ามเชื่อคนอื่น
เป็นเด็ดขาด! ต่อให้ใจเฝ้าแค่ไหน เจ้าก็ต้องเบิกตาพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างให้
ถ่องแท้ถึงจะเข้าใจ!" ชายหนุ่มชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะดึงมือเล็กที่เพียร
เข็ดน้ำตาให้ลงมา เมื่อเอ่ยเอื้อนอีกครั้ง น้ำเสียงก็แหบพร่ายิ่งกว่าเดิม "จากนี้
ไปเจ้าจะใช้แซ่กวนไม่ได้ รังแต่จะทำให้สกุลกวนขายชีหน้า! เจ้าไม่ได้แซ่กวน
เข้าใจหรือไม่ ข้ากวนฉางหยวนไม่มีลูกอย่างเจ้า!" เขากอดร่างหนุ่มนี้ให้แน่น
ที่สุดอีกครั้ง ก่อนจะมองข้ามมองขวาแล้วอุ้มนางไปเปิดหีบผ้า จีบนางวางลง
ไปในนั้น

เสียงคนข้างนอกใกล้เข้ามาทุกที เขาหันไปสบตากับภรรยาอย่างรู้กัน พอเห็นหญิงสาวที่เหลือเพียงลมหายใจรายรินพยักหน้าทั้งน้ำตาที่วิ่งตรงออกจากห้องไปตะโกนลั่น "หน้าไหนก็เตะศพเมียข้าไม่ได้ทั้งนั้น!"

หญิงสาวยกมือปาดเลือดสีดำตรงมุมปาก ลูกเดินโซซัดโซเซไปหา ทียบผ้า สูดหายใจอย่างอ่อนแรงแล้วกดลูกสาวสุดที่รักลงไปในห้องเดิม

"ท่านแม่..." ตำนินิวทำท่าจะเอื้อมมือออกมาเช็ดเลือดให้มารดา

ผู้เป็นแม่ผืนคลีมี้อ่อนโยน

"ตำนานิว...หลังจากนี้ อย่าได้ออกมา...อย่าได้พูดอะไรทั้งนั้น...ท่านพ่อ ต้านิวไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว...หากเจ้าถูกเจอตัว ก็ไม่มีใครช่วยปกป้องเจ้าได้... ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป...ลูกแม่...ลูกรักของแม่ แม่ไม่อาจ อยู่คู่เจ้าเติบโตใหญ่ ไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนเจ้าในยามเจอทุกข์สุขใดๆ ได้อีกแล้ว... เจ้าเองก็จะลืมแม่ไปในไม่ช้า...ใครก็ได้...ใครสักคนมาช่วยลูกข้าที่ เกิด ชาติหน้าฉันใด ข้าจะไม่ลืมพระคุณไปชั่วชีวิต..." จากที่สะอื้นไห้ นางพลัน กัดฟันกรอด มองตำนานิวด้วยใบหน้าดูदनแล้วรวบรวมเรี่ยวแรงเอ่ยออกมาว่า "จำไว้เพียงอย่างเดียว...อาหลั่นของเจ้ามันมิใช่คน! อย่าได้ไว้ใจมัน! อย่าได้ เข้าใกล้มัน! มันเป็นอสรพิษที่ทำร้ายครอบครัวเรา!"

ยามได้ยินใครบางคนข้างนอกตะโกนขึ้นม่าว่า "กวนฉางหย่วนตายแล้ว!" น้ำอุ๋นก็พลันทะลักพรูออกมาจากดวงตาคู้งาม นางใช้เรี่ยวแรงเฮือกสุดท้าย ปิดฝาหีบลง ทิ้งไว้แต่เพียงช่องเล็กๆ พอให้ลูกน้อยหายใจ จากนั้นก็ผ่อน ลมหายใจที่หลงเหลือออกมา ปลิดชีพตัวเองโดยไม่ลังเล

คนผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาในห้อง แล้วอุทานขึ้นเมื่อเห็นศพนาง

"เป็นเมียกวนฉางหย่วนจริงๆ! ลูกสาวเล่า เหตุใดไม่พบแม่แต่เงา

มีใครเห็นบ้างหรือไม่"

"หามาแน่นอนไม่เจอ! จะหนีออกไปก่อนหรือไม่" ใครอีกคนตะโกนเข้ามา จากด้านนอก

"เจอแล้ว แม่มสกุลกวอนตายแล้ว! เด็กที่นางกอดไว้กับอกก็ตายแล้วเช่นกัน!"

"แยแล้วคราวนี้ คนสกุลกวอนไม่เหลือรอดเลยแม้แต่คนเดียว จะกลับไปรายงานเบื้องบนอย่างไรเล่า! อินทรีดำต้องการตัวทายาทสกุลกวอนเสียด้วย!"

ห้องนอนขนาดกะทัดรัดว่างลงในทันที

ดำนิวที่ซุกตัวอยู่ในหีบมองผ่านรอยแยกไปยังมารดาที่หลับใหลอยู่บนพื้นตาไม่กะพริบ ห้ามออกไปเด็ดขาด ห้ามออกไปเด็ดขาด เสียงในใจดังซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

นางไม่ส่งเสียงสักแอะ เอาแต่มองผู้เป็นแม่พร้อมหวังให้อีกฝ่ายลุกขึ้นมาโดยเร็ว เปิดหีบหนาหนักนี้ให้นางเสียที

ปกติป่านนี้นางควรนอนได้แล้ว แต่ท่านพ่อสั่งให้นางเบิกตามองให้ดี นางเองก็เชื่อฟังท่านพ่อยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด จึงได้ยกมือขยี้ตาแล้วพยายามเบิกค้างอยู่อย่างนั้น ท่านแม่ พื้นห้องเย็นออกจะตายไป...เย็นมากจริงๆ นะ เหตุใดถึงเอาแต่นอนนิ่งอยู่ตรงนั้น...

เด็กหญิงแอบในหีบผ้าอยู่นาน ร่างของมารดาค่อยๆ ถูกความมืดปกคลุมทีละน้อย ทว่านางยังพยายามเบิกตามองเพ่งไปยังร่างอีกฝ่าย

ทันใดนั้นเสียงคนก็ดังขึ้นมาอีก

"กวนฉางหย่วนตายแล้ว ศพเหมียมันอยู่ในห้องนี้ใช่หรือไม่"

ชายสองคนเดินเข้ามาในห้องนอนขนาดเล็ก

นางมองลวดรอยแยกฝ่าหีบออกไป คนที่เดินนำหน้าเป็นเด็กหนุ่มอายุราวสิบเจ็ดสิบแปด ใช้ปืนหยกขมวดผมยาวดำขลับเป็นมวยง่าย ๆ สวมอาภรณ์สีขาวสง่า หน้าตาหล่อเหลาชวนพิศ ปกติเขามักจะชอบจับนางโยนขึ้นไปสูง ๆ แล้วยกมือรอรับพลางหัวเราะรำ

เขาเรียกนางว่าต๋านิว

ส่วนนางเรียกเขาว่าท่านอาหลัน

ท่านอาหลันคนนั้นเดินเข้ามาหยุดตรงร่างของมารดานางแล้วหลุบตาลงมอง

"ตายแล้วจริงๆ ดูท่าคงดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย" เขาแค้นยิ้มเย็บเย็บ "นับว่านางยังพอฉลาด ถึงได้รู้ว่าหากมีชีวิตอยู่ต่อจะพบเจอทัณฑ์ทรมานที่น่ากลัวเพียงไร"

พูดแล้วก็เตะศพอย่างรังเกียจหลายครั้ง การกระทำเหล่านั้นตกอยู่ภายใต้สายตาคู่เล็กๆ ในหีบผ้ามาโดยตลอด

"สกุลกวนน่าจะยังเหลืออีกคนนะ" ชายคนที่สองพูดพลางเดินเข้ามาใกล้คนผู้นี้ท่าทางแก่กว่าท่านอาหลันหลายปี แต่นางไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

"หมายถึงต๋านิวนะหรือ" เด็กหนุ่มหัวเราะเหยียดๆ "มีคนบอกว่าคุณตายไปพร้อมกับแม่ผมแล้วมีไข่หรือไร พี่องครักษ์ ดุสิ ลูกน้องเจ้าทำให้เจ้าคว้าน้ำเหลวเสียแล้ว"

องครักษ์อินทรีดำปราชยตามองคนพูด

"หลันซิง นี่เจ้าสะใจกับความทุกข์ของข้าอยู่อย่างนั้นหรือ กวนฉางหย่วน ซ่อนตัวลูกสาวที่ชื่อต๋านิวเอาไว้อย่างมิดชิด ไม่ยอมให้คนนอกเห็นง่ายๆ แต่เพราะมันเห็นเจ้าเป็นพี่เป็นน้อง เจ้าถึงได้มีโอกาสใกล้ชิดนาง ถูกหรือไม่"

"ถูกอย่างที่ว่ามา" หลันซิงรับคำอย่างไม่ยี่หระ "พีฉางหย่วนเฝ้าแต่เสียตายว่าลูกสาวคนนี้คุณสมบัติดีด้อยเกินไป จึงไม่ให้นางพบเจอคนนอกสกุลกวนจะได้ไม่ต้องเสียหน้า"

"เจ้าเคยเห็นนางก็ดี ตามข้าไปดูซิว่าเด็กที่ตายไปแล้วไข่กวนตำนิวจริงหรือไม่"

หลันซิงรับคำสั่งๆ ก่อนจะเดินตามองครักษ์ผู้นั้นออกไปข้างนอกเสียง 'กุก' แผ่วแสนแผ่วดังขึ้นในห้องนอน หากไม่ตะแคงหูฟังย่อมไม่ได้ยินเด็กหนุ่มยังคงเดินต่อไปเรื่อยๆ จวบจนองครักษ์ที่อยู่ด้านหน้าชะงักกั้ท้่าประกายแสงที่ยากจะบ่งบอกว่าเป็นอะไรวาวขึ้นในดวงตาคู่สวยก่อนที่เขาจะหันไปถาม

"มีอะไรหรือ"

องครักษ์ค่อยๆ เบือนหน้ากลับมากวาดสายตามองทุกซอกมุมในห้องโดยละเอียด สุดท้ายดวงตาดำคมกริบดุจอินทรีก็หยุดลงที่หีบผ้า

หลันซิงมองตามสายตาก็ฝ่ายไปยังหีบใส่ผ้าที่ใหญ่พอจะยัดเด็กลงไปได้ทั้งคน ก่อนจะหันมาสบตากัน เด็กไม่มีทางอยู่ในที่อับลมได้นานถึงเพียงนั้น อย่างน้อยก็ต้องมีช่องพอให้หายใจ หมายความว่าเวลานี้ตำนิวกำลังมองหรือฟังทุกความเคลื่อนไหวของพวกเขา

เด็กหนุ่มก้าวยาวๆ เข้าไปโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า แม้มปากเล็กน้อยแล้วทำเป็นทอดถอนใจ

"จะอย่างไรดีเล่าคราวนี้ พีฉางหย่วนกับอาช้อจากโลกไปแล้วทั้งคู่ หากตำนิวมิอันเป็นไปด้วยอีกคน ข้าคงรู้สึกผิดต่อพีฉางหย่วนยิ่งนัก!"

ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววหม่นเศร้า คล้ายเพิ่งสูญเสียญาติสนิทที่ผูกพัน

ที่สุดไป ทว่ายามที่เดินผ่านศพหญิงสาวบนพื้น เขากลับไม่ขายตามองแม่แต่
แวบเดียว

องครักษ์ที่ไปยืนดักทางอยู่หน้าประตูส่งเสียงตอบรับ

"ก็นั่นนะสิ พวกเราเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืนเพื่อช่วยคนสกุลกวน นึก
ไม่ถึงว่าจะมาช้าไปกว่าหนึ่ง...ตอนนี้หวังเพียงแต่ว่าเด็กที่ตายอยู่ในห้องแม่ผม
จะมีโชติธาสกุลกวน ไม่เช่นนั้นก็เท่ากับตระกูลนี้ไร้ทายาท" คนพูดมีใบหน้า
คมเข้ม ผิวคร่ำแดด นัยน์ตาดุดันประจุกจิตสังหารเต็มเปี่ยม

หลันจึงรับส่งบทสนทนากับฝ่ายตรงข้าม บรรยายความหดหู่และ
ความเจ็บปวดที่เห็นคนสกุลกวนต้องมาถูกฆ่าทิ้ง ก่อนจะอุทานขึ้นว่า "หีบผ้า
ใบนี้..." เขาเปิดฝาหีบออกอย่างคล่องแคล่วแล้วสบตาตำนานิวที่มองมาพอดี

นัยน์ตาของนางล่อแสงวาววาม จ้องมองเขาไม่กะพริบ

เด็กหนุ่มสะท้านวาบอยู่ในใจ พลังบังคับตัวเองให้คลี่ยมูทานออกมา
อย่างยินดี

"ตำนานิว เจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือนี่!" ว่าแล้วก็อุ้มนางขึ้นมาพร้อมรู้สึกผิดอยู่
ในใจ แล้วอดถอนหายใจด้วยความโล่งอกไม่ได้เมื่อเห็นว่าร่างเล็กไม่ปิดป้อง
แม้แต่น้อย ถึงนางได้ยินบทสนทนาเมื่อครู่ก็คงไม่เข้าใจว่าพวกเขาพูดอะไรกัน
เขาแอบใช้มือสำรวจทั่วร่างนุ่มนวลอย่างแนบเนียน จนแน่ใจว่านางไม่ได้รับ
อันตรายแม้เพียงปลายก้อย

"นี่นะหรือตำนานิวที่ว่า" องครักษ์เดินเข้ามากวาดตามองโดยละเอียด
"หน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับกวนฉางหย่วนมากทีเดียว เสียตรงที่ลูกตา..."
ดวงตาคู่นั้นตรึงนิ่ง ทว่าไม่มีใครจะสุกใสสัก ดูท่าคงมีไข่เด็กฉลาดจริง ๆ

"ถูกต้อง ตำนินิวหน้าเหมือนพี่ฉางหย่วนมาก...ตำนานิว อาหลันมาช้า

เกินไป" หลันซิงเข็ดคราบเลือดที่เประอะเปื้อนอยู่บนพวงแก้มอิมให้ แล้วส่งเสียง
ปลอบประโลมเบาๆ "ไม่เป็นไรแล้วนะ...ไม่เป็นไรแล้ว"

"เสียร้ายไม่กินลูกตัวเองจริงๆ ตอนแรกข้ายังนึกว่ากวนฉางหยวนจะ
ยอมสละลูกคนนี้เพื่อรักษากระบี่ยวนยางเอาไว้เสียอีก" องครักษ์ปรายตามอง
เขา

เด็กหนุ่มรู้สัญญาณลับที่แฝงมากับประโยคนั้น จึงคลี่ยิ้มให้ต๋านิวอีกครั้ง
"ต๋านิว เจ้าจำอาหลันได้ใช่หรือไม่ เมื่อวานพวกเรายังเล่นด้วยกันอยู่เลย
เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านพ่อของเจ้าไปไหนแล้ว"

นางไม่ตอบ เขาแต่จ้องมองเขาเขม็ง

หัวคิ้วขององครักษ์ขมวดเล็กน้อย

ท่าว่าหลันซิงยกมือลูบเรือนผมเส้นเล็กละเอียดของนางเบาๆ อย่างใจเย็น
"ท่านพ่อของเจ้าไปยังที่ไกลแสนไกล อย่า...อย่าโยเย จากนั้นไปอยู่กับอาหลัน
ดีหรือไม่"

นางไม่ยอมตอบเช่นเดิม

"ปัญญาอ่อนหรือนี่" องครักษ์ถามขึ้นเบาๆ

หลันซิงไม่ตอบอีกฝ่าย หากพูดขึ้นด้วยเสียงอ่อนโยน

"นิวเออร์ ไหนบอกอาหลันชีวเจ้าเคยเห็นกระบี่เล่มหนึ่งหรือไม่"

องครักษ์รีบคลี่กระดาษแผ่นบางที่วาดรูปกระบี่สำริดเล่มหนึ่งออกให้ดู

"นั่น เหมือนกระบี่เล่มนั้นไม่ผิดเพี้ยน" หลันซิงพูดเสียงนุ่มๆ ต่อไป

"ท่านพ่อของเจ้าจะต้องเคยพูดถึงแน่ ใช่หรือไม่ มันมีชื่อว่ากระบี่ยวนยาง
ลองนึกดูดีๆ ชิวว่าท่านพ่อเคยพูดถึงกระบี่ยวนยางไว้อย่างไรบ้าง จากนั้นก็
เล่ามาตามจริง ท่านลุงองครักษ์ท่านนี้จะต้องแก้แค้นให้เจ้าแน่"

ทวาริมฝีปากคู่เล็กยังปิดนิ่ง

"ตานิว!" นัยน์ตาคู้งามเริ่มปรากฏเค้าโทสะ "ไม่ยอมพูดเช่นนี้ คิดจะให้ท่านพ่อเจ้าตายตาไม่หลับหรือไร"

"แน่ใจหรือว่านางรู้" องค์กรักษ์หรีตา หากเด็กคนนี้ไม่รู้ก็ไม่มีความจำเป็นต้องเก็บไว้

"ตานิวต้องรู้แน่" หลันซิงตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด "คนที่รู้ความลับของกระปี่ยวนยางมีแต่พ่อแม่ลูกสกุลกวนแค่สามคนเท่านั้น แต่ไหนแต่ไรมากระปี่ยวนยางจะตกทอดแก่ทายาทชายเพียงอย่างเดียว ไม่ตกทอดให้ทายาทหญิง ทวารุ่นนี้เป็นกรณีพิเศษ ตานิวเป็นเจ้าของกระบี่ตั้งแต่อดีตที่นางถือกำเนิด เว้นเสียแต่พี่ฉางหยวนจะมีลูกอีกคน เรื่องนี้พี่ฉางหยวนเป็นคนเล่าให้ข้าฟังด้วยตนเอง"

"อย่างนั้นหรือ..." ประกายหทัยมเกรียมวาบขึ้นในนัยน์ตางองค์กรักษ์ ถ้าเช่นนั้นลงทัณฑ์เสียก็สิ้นเรื่อง ดูซิว่านางเด็กปัญญาอ่อนจะยังไม่ยอมบิรปากอีกหรือไม่!

"ดูท่าตานิวคงตกใจจนเสียขวัญ" เด็กหนุ่มใช้มือปิดใบหูเล็กๆ ของนางไว้แล้วพูดต่อเสียงเรียบ "นี่หรือว่าเด็กอายุแค่สองขวบถูกวิธิตักษัตย์ของเจ้าแล้วจะไม่ตายไปเสียก่อน ตานิวอายุน้อยเพียงเท่านี้ทั้งยังหัวขำ หากไม่รีบถามให้รู้ความเสียตั้งแต่ตอนนี้ พอนางโตขึ้นอีกหน่อยจะต้องลืมเรื่องที่พ่อตัวเองเคยพูดให้ฟังไปโดยสิ้นเชิงแน่"

"ถ้าเช่นนั้น..." องค์กรักษ์กัดฟันอย่างขัดใจ

หลันซิงใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งก็หันไปพูดกับเด็กน้อย

"ไม่ต้องกลัวนะ อาหลันกับท่านลุงองค์กรักษ์จะคอยคุ้มครองเจ้าเอง"

โจรสลารเลวนั้นมันคิดจะชิงกระบี่ จะปล่อยให้มันได้ตัวเจ้าไปไม่ได้เป็นอันขาด ...พวกเราไปจากที่นี่ก่อนดีหรือไม่"

คราแรกที่ฟัง องค์ครักษ์ยังนึกว่าคนพูดแค่หลอกเด็ก ปรากฏว่าหลันชิง อุ่มต๋านิวเดินฉับๆ ออกไปจริงๆ

เมื่อเดินผ่านศพของภรรยา กวนฉางหย่วน หลันชิงพบว่าต๋านิวจ้องมอง มารดาเหม็ง

เขาหลุบตามองตาม สุธยีนของกวนฉางหย่วน กิยาพิษาปลิดชีพตัวเอง แม้จะหมดลมไปแล้ว สีหน้าก็ยังเต็มไปด้วยความเคียดแค้น ทว่านัยน์ตา ทั้งสองข้างปิดสนิท เชื่อว่าคงคิดว่าต๋านิวจะหนีรอดไปได้ ถึงได้นอนตาย ตาหลับ... ใ้เง่าลีนดี! ใ้เง่าสุดแสนเสียดจริง ๆ!

เหตุใดคนสกุลกวนถึงใ้เง่ากันหมดทุกคน องค์ครักษ์อินทรีดำเลือก ที่จะฆ่าล้างตระกูลมากกว่าปล่อยให้ผู้บริสุทธิ์รอดชีวิต กวนฉางหย่วน ไม่ประสีประสาเรื่องฟอนเพะของยุทธภพเลยหรือ

พอเหลือบตาขึ้นมองร่างเล็กในวงแขนอีกครั้ง เด็กหนุ่มก็ต้อง สะท้านวาบในใจ

ไม่รู้เมื่อไรที่นางกลับมาจ้องหน้าเขาใหม่ เลิกมองมารดา แต่หันมามอง เขาแทน เก็บทุกความรู้สึกที่เขาแสดงออกมาทางสีหน้าเอาไว้ เพราะเหตุใด นะ...

"ต๋านิว...พวกเรารีบไปเถิด"

"ข้าก่อน เจ้า..." องค์ครักษ์ทักท้วงด้วยความงุนงง

เขาหันไปส่งสายตาอย่างคนมีแผนอยู่แล้วให้

ฝ่ายตรงข้ามบรรลุแจ้งทันที

หลันชิงหมายทำให้เด็กน้อยเชื่อจนหมดใจว่าพวกตนมาช่วยสกุลกวนอย่างนั้นสินะ? พาเด็กหนีศัตรูร้ายเพื่อให้เด็กเชื่อใจพวกเขา

ขนาดจะเล่นละครตบตาเด็กแค่สองขวบยังเล่นเสียแนบเนียน หลันชิงผู้นี้... เพิ่งจะอายุเพียงสิบแปดปีเท่านั้น กลับเจ้าเล่ห์เพทุบายนัก ถึงได้แฝงตัวเข้ามาในสกุลกวน ใช้วิธีต่างๆ เอาชนะใจกวนฉางหย่วนจนล้วงความลับมาได้...

สติบอกเขาว่าอย่าได้เก็บหลันชิงคนนี้ไว้นาน หาไม่วันใดวันหนึ่งเมื่อถูกแว้งกัด เขาอาจกำจัดเด็กหนุ่มได้ไม่ทันท่วงที... เพียงแต่...

"หือ?" หลันชิงมองเขา

"ได้ รีบไปเถิด!" องครักษ์แสดงความเห็นพ้อง

สายลมราตรีกระโชกแรงจนแทบพัดเสื่อคลุมที่ท่านอาหลันห่มตัวนางให้ปลิว นางข่มเสื่อคลุมที่ขนาดใหญ่เกินไปมากไว้นั่น เดินเตาะเตาะสลับคลานไปในพงหญ้า

ต่อเมื่อคลานจนเหนื่อย ก็นั่งพักๆ ก็หย่อนแปะลงบนพื้นหญ้าชั้นๆ ปล่อยให้พงหญ้าที่สูงเสียดยิ่งกว่านางบดบังทัศนวิสัย รองเท้าถูกถดออกไปแล้ว ฝ่าเท้ากระຈ้อยร่อยมีแต่คราบโคลน หนูสีเทาตัวหนึ่งไต่ขึ้นมาบนรองเท้า ดวงตาคู่เล็กของมันเบิกโพลง แต่พอได้กลิ่นคาวเลือดบนตัวนางก็ผลุดหายเข้าไปในพงหญ้าอย่างรวดเร็วแล้วไม่ออกมาให้เห็นอีกเลย

ลมหนาวพัดยอดหญ้าเป็นระลอกคลื่น ขณะเดียวกันก็หอบบทสนทนามาให้ได้ยินเป็นห้วงๆ...

"...ตำนานมิใช่เด็กฉลาดอะไรอยู่แล้ว พี่ฉางหย่วนเคยเฉลอหลุดปาก

ยามเมามายว่าแม้แต่ตัวเองก็คิดไม่ถึงว่าจะมีลูกปัญญาอ่อน การล้วงความลับ เรื่องกระป๋องยวงจากปากนาง จะว่ายากก็ยาก ว่าง่ายก็ง่าย" หลันซิงพูด ก้าวหัวเราะอย่างไม่ใส่ใจ

ท่ามกลางความมืดมิด เด็กหญิงเฟ่งมองไปข้างหน้าตาไม่กะพริบ

"แล้วจะต้องหนีไปถึงเมื่อไร" องครักษ์เริ่มหมดความอดทน "จะลงทัณฑ์ ก็กลัวว่านางจะเสียชีวิตจนเป็นบ้า แต่พอไม่บังคับให้พูด นางก็เอาแต่เงียบ เหมือนเป็นใบ้ หากสุดท้ายแล้วยังไม่ได้กระป๋องมาไว้ในมือ ข้าคงต้องเอาตัว ลูกสาวกวนฉางหย่วนไปเอง"

"เอาละ ๆ เบาเสียงหน่อย ข้าลำบากแทบตายกว่าจะกล่อมให้นาง กลับได้"

"ไหนว่ามาซิ เจ้ามีแผนอะไร"

หลันซิงครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนจะเลิกคิ้วยิ้ม ๆ "ข้าว่านางไม่ไว้ใจเจ้า"

"ไม่ไว้ใจข้า? แล้วนางไว้ใจเจ้าหรือไร"

"เจ้าเป็นคนนอก ส่วนข้าเป็นคนคุ้นเคย นางเล่นกับข้ามาครึ่งปี เจ้าว่า นางไว้ใจข้าหรือไม่เล่า ข้าก็ยังแปลกใจว่าเหตุใดจนถึงวันนี้นางยังไม่ยอมพูด กับข้าเสียที คิดไปคิดมาก็เพราะมีคนนอกอยู่ด้วยนี่แหละ" เรียวคิ้วที่เลิกขึ้น ทำให้เจ้าตัวดูเสเพลยิววน แตกต่างจากภาพที่แสดงออกเวลาอยู่ในบ้าน สกุกวานโดยสิ้นเชิง

"หึ คิดจะสลัดข้าทิ้งแล้วสูบกระป๋องยวงไว้คนเดียวล่ะสิ อยาได้ฝัน" องครักษ์ดึงหลันซิงเข้ามาถอดโดยแรง เด็กหนุ่มผลัดเขาออกพลางตวาด

"ดีแต่ระวางข้าหรืออย่างไร ข้าก็ทำตามที่เจ้าสั่งทุกอย่างแล้วมิใช่หรือ"

"เจ้าเข้าไปอยู่ในบ้านสกุกวานด้วยชื่อหลันซิง มีหรือกวนฉางหย่วนจะ

ไม่เคยได้ยินชื่อเสียงฉาวโฉ่มากราคะของเจ้าในยุทธภพ แล้วมีหรือจะไม่รู้ว่าเจ้ามีพลังมารที่ผู้คนเล่าลือกัน ใครจะบอกได้เล่าว่ามันไม่เคย..."

"กวนฉางหย่วนเป็นชายชาติทรอกสามศอก ไหนเลยจะเชื่อข่าวลือในยุทธภพว่าหลันชิงมีพลังมารไรที่สิ้นสุด เขากับข้าไม่มีอะไรเกินเลยต่อกัน ใครจะเหมือนเจ้า ทดลองซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ยังไม่ยอมตัดใจ" เด็กหนุ่มกล่าวต่อไปเนิบๆ โดยไม่แม้แต่จะสนใจมองสีหน้าคู่สนทนา "หากไม่เชื่อใจข้าจะลองจัดการด้วยตัวเองก็ได้ นี่ ข้าจะได้ไม่ต้องคอยกล่อมเด็กนิวโง่งวนนั่นด้วย" องครักษ์ได้ยินดังนั้นก็กลืนโทสะลงคอแล้วไกล่เกลี่ยสถานการณ์

"ข้าผิดเองที่คิดมากไม่เข้าเรื่อง ตามความเห็นของเจ้า เวลานี้พวกเราต้องทำเช่นไรถึงจะได้กระบี่อีกเล่มมาไว้ในมือ"

ริมฝีปากได้รูปสวยเม้มเข้าหากันก่อนจะเอ่ยอย่างหมดทางเลือก

"ลองพนันดูสักตั้ง ข้าจะหาจิ้งหะพาต่านิวหนีไป"

"เจ้าจะพานางหนี?"

"หากมีปัญญาเจ้าก็พานางไปเองสิ! ใครใช้ให้เจ้าแฝงตัวเข้าบ้านสกุลกวนเองไม่ได้เล่า หากตอนนี้เจ้าคุ้นเคยกับเด็กนิวโง่งวน ข้าจะต้องลำบากถึงเพียงนี้หรือไม่ กระบี่เวียนยาง ที่ กระบี่เสียงเครื่องคู่ นั้นเคยอยู่ในสายตาข้าด้วยหรือ"

องครักษ์รู้ว่าคนตรงหน้าเยอหยิ่งเอาแต่ใจ หากไม่เพราะเป็นคนมากเล่ห์กลข้ายังมีคติฆ่าคนตายอย่างอำมหิตติดตัวหลายคติ เด็กหนุ่มคนนี้คงทำไม่ได้ติดดิน ขี้ไวยวายไม่ต่างจากลูกผู้ดีทั้งหลาย

หากวัดกันที่ความเหี้ยมเกรียม หลันชิงย่อมเทียบเขาไม่ติด ตอนนี้แค่ปะทะเลาะเอาใจไว้ก่อน รอได้กระบี่มาเมื่อไรจะเล่นงานที่หลังนั้นง่ายยิ่งกว่าง่าย เจ้าเด็กเอาแต่ใจเช่นนี้จะทนรับความเจ็บปวดได้สักกี่น้ำ

องครักษ์เป็นคนรู้หัวรุ่งอ เมื่อคิดได้ดังนั้นก็กล่าวต่อไปว่า

"ข้ารู้ เจ้าทำเพื่อข้ามามาก รับรองว่าจบเรื่องเมื่อไรข้าไม่ลืมเจ้าแน่ หลันซิง เมื่อถึงเวลานั้นเจ้าจะอยู่ใต้การคุ้มครองของข้า ยังจะมีใครกล้าทำอะไรเจ้าอีก"

ฝ่ายตรงข้ามเงยบไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยขึ้น

"จำได้ว่าไม่ไกลจากตรงนี้มีหน้าผาอยู่แห่งหนึ่ง ตัวผาไม่สูงนัก ข้าจะทำที่เป็นอุ้มต่านิวกระโดดหนีลงไปด้วยตนเอง..."

คู่สนทนาทำหน้าแปลก ๆ "เจ้าคิดจะไปตายรี"

"เฮอะ ต่อให้ข้าอยากตายจริงก็ไม่เลือกตายกับเด็กปัญญาอ่อนหรือ หน้าผาแห่งนั้นไม่สูง ข้าจะตายได้อย่างไร แต่หากอุ้มนางกระโดดลงไปย่อมได้รับบาดเจ็บบ้างอย่างเลี่ยงไม่ได้ เจ้ารออยู่จนฟ้าสว่างค่อยออกตามหาข้าแล้วกัน ป่านนั้นนางคงตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อหมดแล้ว ข้าจะพยายามพูดล่อหลอกนางอีกที ไม่เชื่อหรือว่าพอดทหน้าผาด้วยกันอย่างนี้นางจะยังไม่ยอมเชื่อใจข้าจนถึงที่สุดอีก!"

"เจ้า...เป็นพวกกลัวเจ็บมิใช่หรือ"

หลันซิงทำตาขวางใส่คนถาม "คิดว่าข้าทำเพื่อใครกันเล่า?"

เพื่อข้าอย่างนั้นหรือ องครักษ์แค้นหัวเราะอยู่ในใจ ที่ถูกต้องบอกว่า หลันซิงทำเพื่อให้มีคนปกป้องคุ้มครองตัวเอง ไม่ใช่ถูกคนในยุทธภพรังแกอย่างป่าเถื่อนต่างหาก เขาใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นอย่างไม่สิ้นระวาง

"กวนฉางหยวนรักเจ้าเหมือนน้องแท้ ๆ เจ้ากลับ..."

"เพราะเหตุนี้ข้าถึงยอมให้ภรรยาของเขาตายในสภาพศพสมบูรณ์อย่างไรเล่า ไว้ต่านิวยอมบอกว่ากระบืออยู่ที่ใด ข้าก็จะไม่ฆ่านาง แต่จะทิ้งนาง

ไว้ในที่ที่ไม่มีคน จะตายจะรอดก็ขึ้นกับตัวนางเอง"

องค์รักษ์ใคร่ครวญโดยละเอียด ความเห็นแก่ตัวของหลันซิงนั้นเขาตระหนักแจ้งอยู่แล้ว การปล่อยกวนต๋านิวไว้ในที่เปลี่ยวถือเป็นจุดจบที่ดีที่สุดเท่าที่คนอย่างหลันซิงจะหิบบั่นให้ คิดได้ดังนั้นเขาจึงพยักหน้า

"การพานางกระโดดหน้าผาเพื่อให้นางยอมเชื่อใจออกจะบ้าบิ่นอยู่สักหน่อย แต่ก็เป็นตัวเลือกที่ไม่เลวเช่นกัน คงต้องลำบากเจ้าแล้วนะ..."

"ทำเป็นพูดดี เจ้าน่ะอยากให้ข้ารีบพาต๋านิวหนีจนตัวซิดตัวสิ้น เพื่อให้ได้กระปี่มาในเร็ววันละไม่วา...คิดจะทำอะไรนะ"

"นัยน์ตาเข่ายวนของเจ้านั้นชอบทำเป็นต่อต้านอยู่เรื่อย แสดงว่ากำลังเรียกร้องให้ข้าทำเรื่องอย่างว่ามีไข้หรือไร กลางทุ่งในยามวิกาลเช่นนี้ก็ได้รสชาติไปอีกแบบเหมือนกันนะ!" แม้รู้ดีว่าคนตรงหน้าชอบโปริยเสน่ห์ยั่วชวนร่วมสัมพันธ์กับใครต่อใครง่าย ๆ ไม่ต่างอะไรกับสุนัข แต่เขาไม่เคยอดใจได้เสียที องค์รักษ์คำรามต่ำๆ ในลำคอ แล้วโจนเข้าไปคร่อมทับร่างหลันซิงเอาไว้ ทั้งเสื้อผ้าออกอย่างรวดเร็ว

"คนทุเรศ...นี่มันยามสามแล้วนะ ทำให้เสร็จก่อนยามสี่ละ! ข้าอยากจัดการเรื่องเด็กปัญญาอ่อนนั้นให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว...นี่เจ้า..."

เสียงแปลกๆ ถูกลมหอบพัดให้กระจายไปในอากาศ ต๋านิวที่อยู่กลางพงหญ้าข่มเสือกันลมของหลันซิงแน่น นั่งนิ่งไม่ไหวติงอยู่อย่างนั้น บางครั้งบางครั้งวสายลมแหวกยอดหญ้าออกเป็นช่อง เผยให้นางเห็นเสื้อคลุมตัวยาวของหลันซิงที่สะบัดพลิว อีกทั้งสองร่างที่กอดก่ายรัดรั้ง

เสียงนั้นดังอย่างต่อเนื่อง ฟังดูคล้ายเสียงหายใจครีตคราดด้วยความขร่าของมารดากับแม่นม สายตาของนางตรึงนิ่งอยู่กับที่ตั้งแต่ต้นจนจบ

ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด หลันจึงลุกขึ้นหยิบเสื้อมาสวม ใช้ปิ่นมุ่นมวยผม พลางเดินเข้ามาหานาง นัยน์ตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก ทว่าปากแส่งทำตัดพ้อ "ไม่รู้จักควบคุมตัวเองเอาเสียเลย ข้าไปดูต๋านิวก่อนละ จะได้เตรียม..." เสียงทุ้ม สะดุดลงเมื่อถึงตรงนี้ ขณะสบประสานนัยน์ตาสุกใสราวกับลูกกวางน้อย ของเด็กหญิง

เขาหลบตาบวบ ใบหน้าเต็มไปด้วยความอดสู ทว่าความรู้สึกนั้น เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็วจนเหมือนตาฝาด เขาคิดอะไรบางอย่างกับตัวเอง ก่อนจะบ่นหน้ายิ้มแยมอีกครั้ง

"ต๋านิว เพิ่งลุกขึ้นมาหาอาหลันอย่างนั้นหรือ" ถามแล้วก็ต้องชะงักไป เมื่อเห็นรองเท้าคู่น้อยหลุดอยู่ข้างๆ เขารีบก้มตัวลงสวมรองเท้าให้ ทั้งมือและเท้าเล็ก ๆ เย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง ฟ้องชัดว่านางอยู่ตรงนี้มีมาพักใหญ่แล้ว

เขาหันไปมององครักษ์ที่กำลังเฟ่งสายตามาทางนี้อย่างหวาดระแวง แล้วส่ายหน้าให้เล็กน้อยเพื่อบอกว่าต๋านิวเพิ่งคลานเข้ามาเมื่อครู่ จากนั้นก็ใช้เสื้อคลุมห่อร่างเล็กที่เย็นเฉียบไว้อย่างแน่นหนา ก่อนจะอุ้มนางขึ้นมา

"ต๋านิว อาหลันมีธุระนิดหน่อย พวกเราล่องหน้าไปกันก่อนนะ ต้องไปให้ไกลหน่อย คนชั่วพวกนั้นจะได้ตามเราไม่เจอ" เด็กน้อยในวงแขนยอมให้เขาอุ้มแต่โดยดี ไม่บดบังดินรนใด ๆ ทั้งสิ้น

"ได้ยินหมดแล้วใช่หรือไม่..." ต่อเมื่อเดินพ้นรัศมีโสตประสาทขององครักษ์ เขาก็ลดเสียงลงกระซิบถามข้างหูนาง "อาหลันรู้ว่าต๋านิวไม่ได้โง่เง่าอย่างที่ท่านพ่อของเจ้าพูด ต๋านิวจะต้องจำที่ท่านพ่อเคยพูดถึงกระบี่ได้แน่ ขอเพียงเจ้าบอกมาว่ากระบี่อยู่ที่ไหนก็หมดปัญหาแล้ว พ่อแม่เจ้าไม่ปรารถนาให้เจ้าต้องตายเพราะปกป้องกระบี่เล่มเดียวหรอกนะ"

ที่ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่สนใจเขาเลยสักนิด นางเสียวัญจนบ๊อไปไปแล้ว
จริงหรือ กระทั่งเห็นเรื่องน่าสะอิดสะเอียนเช่นนั้นก็ยังไร้ปฏิกิริยาโดยสิ้นเชิง...

เขากัดฟันแน่น เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นทุกทีจนสุดท้ายแทบจะใช้วิชาตัวเบา

ทั้งคู่มาถึงหน้าผาในเวลาไม่นาน เขาหันไปมองด้านิวอีกครั้ง

ด้านิวเองก็กำลังมองเขาเช่นกัน

หลันชิงลุปเปลือกตาเด็กน้อยอย่างทะนุถนอมแล้วคลี่ยิ้มบาง ๆ

"ด้านิว ท่านพ่อของเจ้าเป็นคนดี เสียหายที่โง่เง่าไปจนไวใจคนผิด
แต่ข้าซาบซึ่งคำพูดประโยคหนึ่งของเขาอย่างมาก เขาบอกว่าสิ่งที่คนใน
ยุทธภพเล่าลือเกี่ยวกับเทพมารหลันชิงหลอกหลงทั้งเพ ล้วนแต่เป็นเรื่องโกหก
ที่ปั้นแต่งขึ้นมาใส่โคล้ให้ข้ามัวหมอง นั่นเป็นครั้งแรกที่มีคนเชื่อว่าข้าถูก
ใส่โคล้" พูดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าหล่อเหลาก็แปรเปลี่ยนเป็นชุดันขณะคำราม
เบา ๆ "กวนฉางหยวน ข้าพาลูกสาวท่านไปละ!"

เขากอดร่างเล็กไว้อย่างปกป้อง แล้วกระโดดลงจากหน้าผาโดยไม่เสีย
เวลาคิด

กวนฉางหยวนเคยบอกว่าตรงนี้มีหน้าผาไม่สูงมากนัก หากพลาดพลั้ง
พลัดตกลงไป ตราบใดที่เตรียมตัวดีก็จะไม่ถึงขั้นได้รับบาดเจ็บสาหัส

ทว่าอย่างหนึ่งที่เขาลืมนึกถึงคือดินนี้ลมแรงนักจึงเพิ่มความเร็วในการ
ร่วงตกลงมากกว่าเดิม ระหว่างที่ปกป้องด้านิว เขาเพิ่งจะป้องกันได้แค่ศีรษะ
ร่างกาย และเท้าตัวเองเท่านั้นก็ร่วงตกลงไปบนพื้นดินข้างลำธาร

ทั่วทั้งตัวเจ็บปวดสาหัสราวกับร่างจะหลุดเป็นชิ้น ๆ เด็กหนุ่มกัดฟันทน
สิ่งแรกที่ทำคือตรวจสอบดูให้แน่ใจว่าร่างเล็กในวงแขนไม่เป็นอันตราย
พอแกะเสื้อคลุมออกก็พบว่านางยังคงมองเขาด้วยดวงตาใสแจ้วอย่าง

ไม่รู้ร้อนรู้หนาวเหมือนเดิม

หลันซิงหัวเราะขัน "ประเสริฐ! ตำนิว ทำได้ดีมาก!" พอลองขยับแขนขา ก็ต้องสุดหายใจเสือก อวัยวะภายในเจ็บระบม แต่ความเจ็บปวดทางกายเพียงเท่านี้ยังเบาบางกว่าความอภัยศทางใจที่ต้องมาถูกเด็กน้อยเห็นระหว่างร่วมสัมผัสกับสุนัขโสโครกเมื่อครู่มากนัก

เขาลุกขึ้นช้าๆ แล้วลองขยับแขนขาอีกครั้งจนแน่ใจว่ายังอยู่ในระดับกักพันหนีต่อไหว ก่อนจะหันไปพูดกับตำนานิวที่นั่งมองอยู่บนพื้นด้วยเสียงอ่อนโยน

"เด็กดี พวกเราจะพักอยู่ตรงนี้ได้ ข้าช่วยทำให้องค์ครักษ์นั้นผ่อนคลายแล้วก็จริง แต่มันเป็นคนขี้ระแวง อีกสักพักต้องตามมาจับตาดูพวกเราแน่ หลังจากนั้นคือช่วงขี้เป็นขี้ตายว่าพวกเราจะมิชีวิตรอดต่อไปได้หรือไม่" พูดจบก็อุ้มเด็กน้อยขึ้นมา

ก่อนหน้านี้นางไม่ได้บัญญัติอ่อนแอๆ แม้จะหัวขำอยู่บ้าง แต่เห็นเขาเข้าไปหาทีไรก็จะยิ้มจนตาหยี แล้วร้องเรียกท่านอาหลันทุกครั้ง ที่นางต้องมาเป็นเช่นนี้ก็เพราะเขา!

"ตำนานิว ข้าเกือบนึกว่าเจ้าเองก็จากโลกนี้ไปเสียแล้ว สุดท้ายพ่อเจ้าก็ใจอ่อนฆ่าเจ้าไม่ลง แสดงว่าข้ายังไม่รู้จักเขาดีพอ" หลันซิงซุกหน้าลงกับไหล่เล็ก "อภัยด้วย พี่ฉางหยวน ข้ามาฆ่าเกินไป ในเมื่อท่านทิ้งตำนานิวเอาไว้ ก็โปรดเชื่อใจข้าเป็นครั้งสุดท้าย ข้าจะต้องปกป้องคุ้มครองนางให้ได้!" เขาสุดหายใจเข้าลึก เมินเฉยต่ออาการบาดเจ็บภายในของตน อุ้มร่างในวงแขน หายลับเข้าไปในความมืดของรัตติกาล

อุณห์ภูมิตำจนปากแล้ว

ในคืนสิ้นปีกลางฤดูหนาว ประตูหน้าต่างบ้านเรือนแต่ละหลังปิดสนิท
ตรอกซอยเว้งว่างไร้เงาคน

ตรอกข้างร้านขายผ้ามีรถเข็นที่เต็มไปด้วยถังใส่มูลส่งกลิ่นเหม็นคุ้ง
เด็กหนุ่มเนื้อตัวมอมแมมนอนฟุบอยู่ตรงข้างกำแพง ความคิดรางเลือนเต็มที
แต่เขารู้ว่าตอนนี้จะต้องประคองสติเอาไว้ให้มากที่สุด

ผ่านร้อนผ่านหนาวมาสิบแปดปี นี่เป็นครั้งแรกที่เขาประสบกับ
ความทรمانทางใจสาหัสสากรรจ์เช่นนี้ ปกติเขาเป็นพวกล่องลอย ต่อให้ต้อง
ร่วมสัมพันธ์กับคนที่ไม่ชอบก็ไม่ทุกข์ร้อน แต่มาบัดนี้เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้
แล้วว่าความทรมานทางใจรุนแรงกว่าความเจ็บปวดทางกายมากนัก

เขายังมีตำนิวต้องดูแล นั่นสิ ยังมีตำนิว...ดวงตาคู้งามเผยอลิ้มขึ้นมา
ได้ในที่สุด แล้วเหลือบมองตำนิวที่นอนหลับอยู่บนพื้นเย็นเยียบ *เด็กโง่*
หากหลับจริงเดี๋ยวก็ได้ไปเผ่ายมบาลกันพอดี

ปกติหลังขิงไม่มีความมุ่งมั่นอะไรนัก แต่ตอนนี้เขาต้องฝืนรวบรวม
แรงฮึดเพื่อเด็กน้อยตรงหน้า

"ตำนิว มันหนาวนะ..." เด็กหนุ่มยันตัวขึ้นนั่งฟังกำแพงอย่างยากลำบาก
แล้วอุ้มร่างเล็กเข้ามากอดแนบอก พยายามถ่ายเทไออุ่นจากร่างตัวเองไปให้
นางมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ดูสิ ตัวเย็นถึงเพียงนี้แล้วแท้ๆ เหตุไฉนยังไม่ยอม
ร้องสักแอะ" เขาพึมพำพลงกอดนางแน่น

แม้จะถูกกอดรัดอย่างนั้น ตำนิวก็มิได้ตื่นนอน เพียงแต่ลิ้มตาดขึ้นมา
สะลึมสะลือ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)